

Posudek na bakalářskou práci

studenta FF UK v Praze Jana Puce:

Svět objektivních věd a přirozený svět v pozdním díle Edmunda Husserla

Edmund Husserl si kladl zejména v pozdním díle kritické otázky po smyslu vědeckosti metod poznávání a přístupů ke skutečnosti. Prostřednictvím kritiky objektivismu jako postoje naivně kladoucího své předměty jako pravé jsoucno prohlubuje základní vhled, který vedl jeho filosofii od počátku: to, jak se nám věci dávají, je výsledkem našeho způsobu apercepce, pojetí jejich danosti. Ten se samozřejmě historicky proměňuje, přičemž lze rozlišovat změny „v rámci paradigmatu“ a změny zásadní, historii povrchu a historii hlubokou. Na počátku této historie je podle Husserla událost obratu: v Evropě došlo k zásadní proměně v pojetí světa díky vzniku teoretického postoje ke skutečnosti, z něhož se vyvinul vědecký a filosofický přístup ke skutečnosti. Tomuto obratu Husserl bezvýhradně přitakává a radikalizací filosofické *theoria* by rád přispěl k obnovení původní jednoty vědeckého a filosofického přístupu ke skutečnosti. Tato jednotu se totiž rozpadla, vznik novověké přírodovědy s sebou nese změnu pojetí skutečnosti, které potlačuje přirozený svět jako pouze subjektivní ve jménu pravého jsoucna matematizovatelného. Husserlova obhajoba „pouze subjektivního“, přirozeného světa smyslového vnímání a praxe jako základu veškeré apercepce, pojetí vyššího řádu, je významný krok, který se setkal ve filosofii a humanitních vědách dvacátého století s pozitivní odezvou. Pro Husserla samotného to byl ovšem jen jeden dílčí krok v celkové strategii, která, jak i název jeho posledního díla *Krise evropských věd a transcendentální fenomenologie*. Úvod do transcendentální fenomenologie naznačuje, je novým úvodem k obratu, na kterém vlastně jediné záleží a tím je obrat k životu transcendentální subjektivity, který je základem všeho, i samotných faktických dějin. Potenciál tohoto nového obratu v rámci Husserlovy filosofie samotné lze vidět v kritické pozornosti vůči pozůstatkům naivního objektivismu v samotném studiu života transcendentální subjektivity. Tento potenciál rozvinul ve fenomenologii M. Merleau-Ponty, pro něhož eidetická redukce jako neoddelitelná součást metodického přístupu k životu transcendentální subjektivity musela u Husserla nevyhnutelně vést k tomu rozpadu původní jednoty života a žitého světa, který Husserl sám diagnostikuje na rozporu světa objektivních věd a přirozeného světa. Otázka vědeckosti samotné transcendentální fenomenologie, do níž vyúsťuje bakalářská práce Jana Puce, je proto přesnou trefou do černého.

Velmi pěkně provedená bakalářská práce. Student Jan Puc prokázal schopnost samostatného podání zvoleného tématu, vtisknout svému podání jasný tvar, který u Husserla samého nemá. Proto navrhuji nejvyšší hodnocení. Výborný.

V Praze dne 7. 9. 2007

Karel Novotný Ph.D.